

cel mai complex și ciudat, care este și jucat memorabil de către Lana Moscaliuc. La ea, căldura sufletească, nebunia, prostia, uneori răutatea seamănă izbitor cu deformațiile corpului său. Deși e vindecată, a rămas în sanatoriu ca o piesă indispensabilă acestuia. Emilian Oprea și-l asumă în mod firesc pe Ernest, personajul care, deși vindecăt, și el mai rămâne un timp pentru a se îngriji de moralul celor internați, uneori judecându-i cu cinism, alteori având idei năstrușnice de mobilizare a lor, cum e cea cu petrecerea în cinstea sosirii lui Emanuel, însă cu o participare afectivă adevărată. Poate că are în el frica reîntâlnirii cu lumea din afara sanatoriului. Diana Lupan portretizează o Wandeska misterioasă, seducătoare, dar intangibilă; Georgiana Mazilescu, prin personajul Isa, aduce femeia visătoare, încrezătoare în cele mai imposibile lucruri, capabilă să iubească tainic dacă dragostea nu îi este împărtășită; Nicoleta Lefter, prin rolul lui Solange, creionează femeia-copil, capricioasă și melancolică, iar Cora, interpretată de Turchian Guzin Nasurla, este femeia practică, fără mofturi, care trăiește clipa. Și ceilalți actori, pe care nu i-am enumerat (Dan Zorilă – un dr. Ceriez nonșalant și liniștitor; Bogdan Bucătaru – un Tonio blând și naiv; Cristina Oprean – o doamnă Tils înțepenită în reguli și principii; Diana Cheregi – cu alură autentică de medic; Alexandru Mereuță – o figură stranie și colorată a omului cu pietre; Remus Archip – un bolnav care uită lesne de urmări când e vorba de sex; Loredana Marinela Luca – o Anna expansivă și superficială), intră în același registru de personaje, chiar dacă nu au aceeași prezență percutantă, dar fac să se îmbine toate straturile acestui spectacol de excepție. Nu trebuie uitați copiii Ionuț Tunescu și Sorina Urzică, al căror zâmbet grav întipărit pe față amintește că „cicatricile sunt țesuturi insensibile la frig, la cald și la durere“.

Teatrul Național Constanța, Compania „Ovidius“ – Inimi cicatrizate de Max Blecher. Dramatizare, regie, coloana sonoră, foto, filmări: Radu Afrim. Scenografie: Alina Herescu. Video artist: Florina Titz. Cu: Marian Adochiței (*Emanuel*), Lana Moscaliuc (*Eva*), Nicoleta Lefter (*Solange*), Emilian Oprea (*Ernest*), Mihai Smarandache (*Quintonce*), Diana Lupan (*Wandeska*), Georgiana Mazilescu (*Isa*), Dan Zorilă (*dr. Cer*), Bogdan Bucătaru (*Tonio*), Cristina Oprean (*doamna Tils*), Diana Cheregi (*medic*), Alexandru Mereuță (*omul cu pietre*), Turchian Guzin Nasurla (*Cora*), Remus Archip (*Roger*), Loredana Marinela Luca (*Anna*), Ionuț Tunescu (*copilul*), Sorina Urzică (*fetița*). Data premierei: 28 octombrie 2006; data reprezentației: 20 ianuarie 2007.

Umor în negru, tristețe în alb

Prima încercare a lui Gogol de a dramatiza tema căsătoriei din interes, datează din 1833, însă, nemulțumit de ea, dar și fiindcă a început să scrie *Revizorul*, o abandonează. La insistențele actorului Sepkin, reia lucrul la piesă, schimbând locul acțiunii, titlul, replicile și unele personaje. Inițial, acțiunea se desfășura la țară, personajele fiind mici moșieri. În varianta finală, totul se întâmplă la St. Petersburg, în lumea micii burghezii alcătuită din funcționari și negustori. În această nouă formă, autorul a introdus două personaje principale: Podkoliosin și Kocikariov. Lectura publică a comediei **Căsătoria** a avut loc în 4 mai 1835 la Moscova. În 1842, la 9 decembrie, are loc premiera la St. Petersburg și, un an mai târziu, premiera moscovită la Teatrul Mare.

În prim-plan: Nicoleta BOLCA

Piesa a fost montată de curând și la Teatrul Dramatic din Petroșani, teatrul care, cu toate că are o trupă formată doar din treisprezece actori, reușește un repertoriu ce cuprinde opt - nouă spectacole pe stagiune. Spectacole ce sunt atât din zona genului dramatic cât și din cea a teatrului pentru copii, pentru că, în localitate, se simte lipsa unei instituții cu acest specific.

Căsătoria, în viziunea regizorală și scenografică a lui Gelu Badea, este de o simplitate și acuratețe menite să actualizeze piesa. Spectacolele se joacă, într-un decor în alb și negru. Camera lui Podkoliosin, având pereți tapisați cu mătase albă și doar o canapea neagră, costumele personajelor în aceleași culori, dar și cortina albă, transparentă, de la sfârșitul spectacolului, alcătuiesc coordonatele imagistice ale acestui itinerar în lumea otrăvită de goana după avere, în detrimentul adevăratei valori pe care ar trebui să se bazeze o căsătorie: dragostea. Pe această structură de alb și negru se face judecata actelor umane și separarea lor: adevărul de minciună, falsul de autentic, divinul de profan.

Coloana sonoră, prin vocea pasională a cântăreței finlandeze Nightwish, se mulează insinuant pe ambient, răscolind „sufletele moarte” ale personajelor. Un alt element inedit și inspirat este dublarea Agafiei, fata de măritat, cu alt personaj, complet diferit ca înfățișare: cea autentică e timidă și nu vorbește decât strictul necesar, în timp ce cealaltă îi reproduce gândurile și dorințele ascunse. Din păcate, cele două actrițe nu accentuează, nu se completează prin sincronizare, nu dau senzația unui singur personaj, fapt ce creează confuzie. De cele mai multe ori, ele joacă personaje de sine stătătoare și doar mișcarea regizorală impusă mai corectează această lipsă. Bărbații poartă fracuri negre și cămăși albe, detaliu ce elimină orice încadrare într-o clasă socială anume și îi înregimentează în același pluton moral.

În aceeași idee generoasă, de a satirizarea stereotipurilor comportamentale ale pretendenților, se află și mișcarea lor „în oglindă”, sincronizată. Sugestivă este scena în care toți i-au adus miresei în dar câte un buchet de flori roșii, identic, sau cea în care vorbesc concomitent la telefonul mobil. Însă, dincolo de satiră, de comicul de limbaj sau de situație, transpare o tristețe densă care subliniază teama de căsătorie a lui Podkoliosin, naivitatea ridicolă a Agafiei, situațiile penibile ale pretendenților, prețul umilinelor plătit de pețitoarea Feokla, falsitatea prieteniei dintre Podkoliosin și Kocikariov, toate fiind grefe adânci pe fața unei societăți conduse de puterea banului. Stângăciile lui Podkoliosin vin dintr-o mai bună cunoaștere a limbajului superficial al comunicării, al automatismelor, decât cel al exprimării directe a propriilor dorințe, iar rolul este destul de bine nuanțat de către Dorin Ceagoreanu. Agafia, care la început pare să guste cu inocență jocul măritişului ei, se trezește și înțelege târgul la care este supusă. Din păcate, cele două actrițe, Izabela Badovicz și Irina Bodea, nu au destul nerv pentru a stăpâni toată încărcătura emoțională a acestui personaj. Nici Nicolae Vicol, în susținerea partiturii lui Kocikariov, prietenul lui Podkoliosin, nu-și nuanțează îndeajuns demonismul și agresivitatea. E liniar ca joc, însă până la urmă convinge, în mare parte. În rolul Arinei, mătușa care supraveghează evoluția măritişului Agafiei, Oana Liciu-Gogu readuce în scenă, destul de bine construit, chipul emblematic al femeii perfide ce ascunde sub fațada gesturilor impozante, spoiala unui caracter mizerabil. Însă toată greutatea acestui spectacol, la nivelul jocului, este dată de actrița Nicoleta Bolcă în rolul pețitoarei *Feokla Ivanovna*: bine mai știe ea să-și vândă marfa: „o delicatesă cu zestre bună: casă din piatră cu două etaje, acareturi și tot ce trebuie, un tată mort și o mătușă”. Cinci pețitori aduce ea: locotenentul de marină în rezervă *Jevakin* (bine caricaturizat de Ciprian Almășan), șeful de departament *Ivan Pavlovici laicinița* (foarte energic, Mihai Sima reușește să dea cel mai complex personaj secundar: între clovnerie, sensibilitate desuetă, aroganță și prostie, el nu se sfiește să citească lista zestrei, înainte de orice), ofițerul de infanterie *Anucikin* (Dragoș Spahiu dă o dimensiune ridicolă personajului care pretinde o nevastă vorbitoare de franceză în timp ce el nu știe) și negustorul *Starikov* (Gheorghe Stoica reușește să-i dea o prezență comică personajului său, deși nu este lăsat de către rivalii săi să spună nici măcar cum îl cheamă) și cea mai bună partidă – funcționarul *Ivan Kuzmici Podkoliosin* (Dorin Ceagoreanu, vizibil mai bun și datorită ritmului imprimat de partenera sa, Nicoleta Bolcă). Frumoasă și temperamentală, Nicoleta Bolcă trece cu ușurință de la registrul grav din rolul Annei Christie (în care am văzut-o cu o seară în urmă) și își asumă personajul Feokla în cele mai imprevizibile reacții – când e vicleană, când victimă, când e dominatoare și fermă, ironică sau acidă, furioasă sau înțelegătoare și sensibilizată de propriile-i victime – reușind să țină în corzile ritmului ei întregul spectacol. Un element care face asonanță cu întreaga gândire regizorală este însă comentariul exterior al lui Kocikariov despre cele ce se vor petrece imediat sau chiar se petrec, căci, ostentativ și facil în încercarea de a interactiva cu sala, are efectul de a plusa pe un text care nu are nevoie de sublinieri sau retușuri.

Teatrul Dramatic „Ion D. Sîrbu”, Petroșani – Căsătoria de N. V. Gogol. Traducerea: Emil Iordache. Regia și scenografia: Gelu Badea. Cu: Nicoleta Bolcă (*Feokla Ivanovna*), Nicolae Vicol (*Kocikariov*), Dorin Ceagoreanu (*Podkoliosin*), Mihai Sima (*Ivan Pavlovici laicinița*), Dragoș Spahiu (*Anucikin*), Izabela Badovicz, Irina Bodea (*Agafia Tihonovna*), Ciprian Almășan (*Jevakin*), Oana Liciu-Gogu (*Arina Panteleinovna*), Gheorghe Stoica (*Starikov*). Data premierei: 11 noiembrie 2006; data reprezentației: 10 martie 2007.